Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
R. NORKUS
представено на 20 ноември 2025 година [1]

Дела C-498/24 P и C-499/24 P

Çolakoğlu Metalurji AŞ,
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
срещу
Европейска комисия (C-498/24 P)
и
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ,
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (C-499/24 P)
срещу

Европейска комисия (C-499/24 P)

„Жалба — Дъмпинг — Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/1100 — Внос на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Турция — Окончателно антидъмпингово мито — Регламент (ЕС) 2016/1036 — Вносни мита — Изчисляване на дъмпинговия марж — Член 2, параграф 10, буква й) — Договор за хеджиране на валутните рискове“

I. Въведение

1. Настоящите дела се отнасят до две жалби, подадени от турски предприятия срещу решения на Общия съд на Европейския съюз по дела T-629/24 [2] и T-630/24 [3] (наричани по-нататък „обжалваните съдебни решения“) в областта на антидъмпинговото мито. Жалбоподателите упрекват Общия съд, че е допуснал редица грешки при прилагане на правото при разглеждане на жалбите им за отмяна, подадени срещу Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/1100 на Комисията от 5 юли 2021 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Турция (наричан по-нататък „спорният регламент“) [4].

[1] Език на оригиналния текст: френски.

[2] Решение от 8 май 2024 г., Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları и др./Комисия (T-629/21, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P“, EU:T:2024:303).

[3] Решение от 8 май 2024 г., Çolakoğlu Metalurji и Çolakoğlu Dış Ticaret/Комисия (T-630/21, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P“, EU:T:2024:304).

[4] ОВ L 238, 2021 г., стр. 32.

2. В съответствие с искането на Съда настоящото заключение ще се съсредоточи върху общото за двете жалби основание, което по същество повдига въпрос относно тълкуването на член 2, параграф 10, буква й) от Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз (наричан по-нататък „основният регламент“)[5]. По-точно става въпрос да се определи дали, за да определи, че е налице дъмпинг, Европейската комисия е длъжна да вземе предвид договорите за хеджиране на валутни рискове, сключени между предприятията, осъществяващи дейност в международната търговия, или напротив дали може да продължи да прилага собствения си метод за конвертиране на валути.

3. Тази проблематика е от особено значение в практиката на международната търговия, където сделките обикновено се извършват в различни валути. Не е необичайно икономическите оператори да сключват споразумения за хеджиране, за да се предпазят от значителните колебания на обменните курсове, които могат да изкривят реалната цена на съответните стоки. Следва обаче да се припомни, че Европейският съюз, в качеството си на пълноправен член на многостранната търговска система, има законен интерес да осигури определянето на реалната цена на тези стоки, за да гарантира ефективността на своята политика за борба с дъмпинга. От тази гледна точка Съдът следва да определи дали такива споразумения, сключени между частни оператори, могат да окажат влияние върху изпълнението на задачите, които правото на Съюза възлага на Комисията при прилагането на основния регламент.

II. Правна уредба

A. Правото на СТО

4. С Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.)[6], Съветът на Европейския съюз одобрява Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г., както и споразуменията от приложения 1—3 към това споразумение, сред които е Споразумението за прилагането на член VI от Общото споразумение по митата и търговията (1994) (ГАТТ) (наричано по-нататък „антидъмпинговото споразумение“)[7].

5. Член 2 от Антидъмпинговото споразумение е озаглавен „Определяне на дъмпинга“ и предвижда:

„[…]

2.4 Трябва да бъде направено справедливо сравнение на експортната цена с нормалната стойност. Сравнението следва да се направи на едно и също ниво на търговия, което обикновено е нивото на излизане от производство (ex-factory), и по отношение на продажби, извършени доколкото е възможно по едно и също време. Във всеки отделен случай, според неговите особености, следва да се има предвид допустима сума за онези

[5] ОВ L 176, 2016 г., стр. 21.

[6] ОВ L 336, 1994 г., стр. 1.; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3.

[7] ОВ L 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 103.

разлики, които влияят върху сравнимостта на цените, включително разликите в условията и срока на продажбата, данъчното облагане, обема на търговията, количествата, физическите характеристики, както и всякакви други различия, за които е доказано, че влияят върху сравнимостта на цените. […] В случаите, посочени в ал. 3, следва да се имат предвид допустими суми за разходи, включително за мита и данъци, направени в периода между вноса на стоките и препродажбата им, както и за натрупаните печалби. Ако в тези случаи е била нарушена сравнимостта на цените, властите следва да определят нормалната стойност на ниво на търговия, което е еквивалентно на ниво на търговията на конструираната експортна цена, или следва да имат предвид елементите, описани в тази алинея. Властите следва да уведомяват заинтересованите страни каква информация е необходима, за да бъде гарантирано едно справедливо сравнение, и няма да налагат неразумно висока тежест на доказателството за тези страни.

2.4.1. Когато сравнението съгласно ал. 4 изисква конвертиране от една валута в друга, такова конвертиране следва да се извършва по обменния курс към датата на продажбата […], при условие че когато продажбата на валутата на фючърсен пазар е пряко свързана със съответната продажба за износ, се използва обменният курс на фючърсната сделка. Не трябва да се вземат предвид колебанията в обменните курсове, а при провеждане на разследването властите следва да предоставят на износителите най-малко 60 дни, за да регулират експортните си цени с цел да отразят постоянното движение на валутните курсове за периода на разследването.

2.4.2 Съгласно разпоредбите относно справедливото сравнение в параграф 4 наличието на дъмпингов марж във фазата на разследването обикновено следва да се установи въз основа на сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглената стойност на цените на всички сравними експортни сделки или като се сравни нормалната стойност с експортните цени въз основа на подхода „сделка със сделка“. […]“.

Б. Правото на Съюза

1. Основният регламент

6. Член 1 от основния регламент гласи:

„1. Антидъмпингово мито може да се налага за всеки дъмпингов продукт, чието допускане за свободно обращение в Съюза причинява вреда.

2. Един продукт трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за Съюза е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа.

[…]“.

7. Член 2 от този регламент, озаглавен „Определяне на дъмпинг“, предвижда:

„[…]

B. СРАВНЕНИЕ

10. Извършва се обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Това сравнение се прави на едно и също ниво на търговия, по отношение на продажби, колкото е възможно по-близки по време и като се вземат под внимание други разлики, които засягат сравнимостта на цените. Когато нормалната стойност и експортната цена не са определени на такава сравнима основа, се държи сметка — за всеки конкретен случай съобразно особеностите му — под формата на корекции за разлики в онези фактори, за които се твърди или се установи, че засягат цените и тяхната сравнимост. Корекции, които дублират вече извършените, не се допускат, особено при отчитане на отстъпки, рабати, количества и ниво на търговията. Когато са изпълнени посочените условия, корекции могат да се правят за посочените по-долу фактори:

[…]

й) Конвертиране на валути

Когато сравняването на цените изисква конвертирането на валути, такова конвертиране се извършва при прилагане на валутния курс на датата на продажбата, освен ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдни пазари е пряко свързана със сделката по износа, като в този случай се използва валутният курс „форуърд“. Обикновено за дата на продажба се приема датата на фактуриране, но може да се приеме и датата на договора, поръчката или потвърждението на поръчката, ако те по-адекватно отразяват съществените условия, при които е извършена продажбата. Колебания на валутните курсове се игнорират и износителите имат право на 60 дни, в рамките на които да отчетат устойчивото движение на валутните курсове през разследвания период.

[…]“.

2. Спорният регламент

8. Съображения 96—101 от спорния регламент гласят:

„(96) Един производител износител и двама свързани производители износители оспориха предварителното отхвърляне на корекцията за конвертиране на валути, която са поискали въз основа на договори за хеджиране, свързани с продажбите им за Съюза. Твърдението се отнася до валутния курс, който трябва да се използва при конвертирането на стойността на продажбите в чуждестранна валута (в този случай евро) във валутата на страната износител (турска лира или TRY). Дружествата се позоваха на разпоредбите на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, че освен ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдни пазари е пряко свързана със сделката по износа, като в този случай се използва валутният курс „форуърд“.

(97) В коментарите си, представени след разгласяването на предварителните заключения, жалбоподателят се противопостави на твърденията на производителите износители, че хеджирането е вътрешен процес, и че дружествата не могат да твърдят, че без хеджиране продажната цена би била по-висока, тъй като не е очевидно, че клиентите биха платили по-висока цена.

(98) Комисията отбеляза, че член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент е приложим в ситуации, при които е необходимо конвертиране на валути с цел сравнение между нормалната стойност и експортната цена. Постоянната практика е такова сравнение да се прави във валутата на съответната държава. Следователно в настоящия случай Комисията е използвала турската лира като валута за сравнение. Двете дружества, поискали корекция за конвертиране на валути, са хеджирали продажбите за износ, които са били деноминирани в евро. Рискът при конвертиране на валути, произтичащ от тези сделки, беше хеджиран във всички случаи срещу щатския долар. Тъй като сравнението е направено в турски лири и всички трансакции в евро са директно конвертирани в турски лири, без междинно конвертиране в щатски долари, също както всички продажби на вътрешния пазар бяха отчетени в турски лири, Комисията счете, че валутният курс евро/щатски долар, установен в договорите за хеджиране, не е от значение за сравнението. Поради това Комисията отхвърли твърдението на трите производители износители.

(99) След окончателното разгласяване трите производители износители повториха своите искания за корекция за конвертирането на валути при продажби в Съюза, за да бъдат отчетени операциите по хеджиране на валутния риск, произтичащ от сделките в евро. Те повториха аргумента, че независимо от използваната валута за сравнение на цените печалбата или загубата, произтичаща от валутния курс в момента на хеджирането, оказва значително влияние върху сравнението на цените. По-конкретно, те предоставиха теоретичен пример за вътрешна поръчка за продажба с единична цена в щатски долари (USD), договорена за определен ден, и поръчка за експортна продажба със същата единична цена с еквивалентен размер в EUR, договорена за същия ден. Изчисленията на дружествата показаха, че когато тези поръчки за продажба се доставят в същия ден и фактурираната стойност се преобразува пряко от валутата на фактурата в TRY, сравнението би довело до дъмпинг, въпреки че цената, договорена в двете поръчки за продажба, е еднаква към датата на поръчките за продажба. След това те заявиха, че корекция за хеджиране следва да се извършва въз основа на член 2, параграф 10, буква й) или член 2, параграф 10, буква к) от основния регламент.

(100) Комисията анализира твърдението, по-специално теоретичния пример, в който се твърди, че валутният курс в договорите за хеджиране следва да се вземе предвид за целите на сравнението на цените. Първо, Комисията отбеляза, че въпреки че примерът е математически верен, той не отразява реалността нито на стопанските дейности на дружествата, нито на изчисленията на дъмпинговия марж. По-конкретно, примерът подсказва, че дъмпинговият марж се изчислява чрез сравнение на две отделни сделки, извършени едновременно, което не е така, тъй като Комисията сравнява средната нормална стойност и средната експортна цена, определени по време на [разследвания период] за всеки вид продукт. Второ, в примера се приема, че всички поръчки за продажба, сключени в определен ден, се изпълняват по сходно време, което се оказа неправилно. Всъщност един от производителите износители отделно заяви, че периодът за изпълнение между завършването на производството и вземането на стоките от клиента е много по-дълъг на вътрешния пазар в сравнение с експортните продажби. Поради това бе счетено, че даденият от дружествата пример е неточен за настоящото положение. Освен това нито едно от дружествата не представи доказателства, че неговите експортни продажби, деноминирани в евро, първоначално са били договорени на тяхната цена в щатски долари. Тъкмо напротив, договорите за продажба и/или поръчките за продажба по тези сделки за експортни продажби са били директно деноминирани в EUR без позоваване на USD.

Поради това конвертирането от EUR в TRY през USD беше счетено за неуместно. Следователно Комисията отхвърли исканите корекции въз основа на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент.

(101) Освен това, въпреки че дружествата твърдят, че могат да свържат експортните сделки с отделни операции по хеджиране, тези сделки могат да бъдат (и в много случаи са били) коригирани след продажбата, в зависимост от това как са се развили финансовите перспективи, както и с цел максимално да се увеличи възвръщаемостта на дружествата. Поради това Комисията не счита, че хеджирането може да бъде пряко свързано със съответната експортна продажба, нито че отчитането на форуърдната продажна цена би създало риск от изкривяване на действителната експортна цена“.

III. Обстоятелства, предхождащи споровете, производствата пред Общия съд и обжалваните съдебни решения

A. Дело C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji и Çolakoğlu Dış Ticaret/Комисия)

1. Обстоятелствата, предхождащи спора

9. Обстоятелствата по спора са изложени в точки 2—10 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P и могат да бъдат обобщени, както следва.

10. Çolakoğlu Metalurji AŞ (наричано по-нататък „CM“) е турски производител износител на горещовалцовани плоски продукти, а Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (наричано по-нататък „ÇOTAŞ“) е свързано с него турско дружество за търговия и износ.

11. На 14 май 2020 г. Комисията започна антисубсидийно разследване по отношение на вноса в Европейския съюз на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани (наричани по-нататък „разглежданият продукт“) с произход от Турция.

12. Разследването обхваща периода от 1 януари 2019 г. до 31 декември 2019 г. (наричан по-нататък „разследваният период“). Разглеждането на тенденциите, които са от полза за оценка на вредата, обхваща периода от 1 януари 2016 г. до края на разследвания период.

13. На 6 януари 2021 г. Комисията приема Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/9 за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Турция (наричан по-нататък „регламентът за временните мерки“)[8], като въвежда временно антидъмпингово мито от 7,6 % върху износа на разглеждания продукт на жалбоподателите за Съюза.

14. На 5 юли 2021 г. Комисията приема спорния регламент за налагане на антидъмпингово мито от 7,3 % върху вноса в Съюза на разглеждания продукт, произвеждан от жалбоподателите.

[8] ОВ L 3, 2021 г., стр. 4.

2. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P

15. С жалбата си, постъпила в секретариата на Общия съд на 29 септември 2021 г., CM и ÇOTAŞ искат спорният регламент да бъде отменен.

16. В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват четири основания. Първото основание е изведено от нарушение на член 2, параграф 10, буква и) от основния регламент. Второто основание е изведено от нарушение на член 2, параграф 10, буква б) от основния регламент поради изискването за плащане на вносни мита за извършване на корекция. Третото основание е изведено от явна грешка в преценката, тъй като е отказано тримесечното изчисляване на дъмпинговия марж, поради което е нарушен член 2, параграф 10 от основния регламент. Четвъртото основание е изведено от нарушение на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент поради отказа за коригиране на основание печалбите и загубите от хеджиране.

17. С обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P Общият съд отхвърля тези четири основания, а следователно и жалбата в нейната цялост.

Б. Дело C-499/24 P (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları и др./Комисия)

1. Обстоятелствата, предхождащи спора

18. Обстоятелствата по спора са изложени в точки 2—10 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P и могат да бъдат обобщени, както следва.

19. Жалбоподателите са дружества, учредени по турското право. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ и İskenderun Demir ve Çelik AŞ се занимават с производството и продажбата на горещовалцовани плоски продукти. Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ е свързан с тях търговец.

20. На 14 май 2020 г. Комисията започна антисубсидийно разследване по отношение на вноса в Европейския съюз на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани (наричано по-нататък „разследването“) с произход от Турция.

21. Разследването обхваща периода от 1 януари 2019 г. до 31 декември 2019 г. Разглеждането на тенденциите, които са от полза за оценка на вредата, обхваща периода от 1 януари 2016 г. до края на разследвания период. В хода на разследването жалбоподателите представят писмените си становища.

22. На 6 януари 2021 г. Комисията приема регламента за временни мерки, като въвежда временно антидъмпингово мито от 5,4 % върху износа на разглеждания продукт на жалбоподателите за Съюза.

23. На 5 юли 2021 г. Комисията приема спорния регламент за налагане на антидъмпингово мито от 5 % върху вноса в Съюза на разглеждания продукт, произвеждан от жалбоподателите.

2. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P

24. С жалбата си, постъпила в секретариата на Общия съд на 29 септември 2021 г., жалбоподателите искат спорният регламент да бъде отменен.

25. В подкрепа на жалбата си за отмяна жалбоподателите посочват четири основания. Първото основание е изведено от нарушение на първите три изречения, както и на петото изречение от член 2, параграф 10 и на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, както и от нарушение на член 2, параграф 5 от този регламент. Второто основание е изведено от това, че като отказва корекция на основание хеджирането на печалбите и загубите, Комисията е нарушила член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение и принципа на добра администрация. С третото си основание жалбоподателите твърдят, че са нарушени член 2, параграфи 5 и 6 от основния регламент и първите три изречения от член 2, параграф 10 от него. На последно място, четвъртото основание е нарушение на член 2, параграф 6 от Основния регламент, както и на член 2.2.2 от Антидъмпинговото споразумение.

26. С обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P Общият съд отхвърля тези четири основания, а следователно и жалбата в нейната цялост.

B. Производствата пред Съда и исканията на страните

27. Жалбите по дела C-498/24 P и C-499/24 P са подадени на 17 юли 2024 г. и са вписани в регистъра на секретариата на Съда същия ден.

28. Със съответните си жалби жалбоподателите искат от Съда:

– като главно искане, да отмени обжалваните съдебни решения, да отмени спорния регламент и да осъди Комисията да заплати направените от тях съдебни разноски в производството по обжалване, както и разноските, възникнали в производството пред Общия съд, и

– при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане и да не се произнася по съдебните разноски във връзка с производството пред Общия съд и производството по обжалване.

29. Комисията иска от Съда:

– да отхвърли жалбите, и

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски за производството пред тази инстанция.

30. Съгласно член 76, параграф 2 от Процедурния правилник Съдът решава да не провежда съдебно заседание за изслушване на устните състезания.

IV. Правен анализ

A. Предварителни бележки

1. Европейският съюз в многостранната търговска система

31. СТО гарантира спазването на многостранна търговска система, основана на задължителни правила. Европейският съюз, в качеството си на регионална организация със собствена правосубектност, има особен статут в рамките на СТО, тъй като е пълноправен член на СТО, наред с държавите членки[9]. Поради изключителната компетентност, която член 3, параграф 1, буква д) ДФЕС предоставя на Съюза в областта на общата търговска политика, Съюзът поема произтичащите от споразуменията на СТО международни задължения на своите държави членки. Антидъмпинговото споразумение, което е неразделна част от тази правна уредба, урежда както материалноправните условия, така и процесуалните правила относно приемането, прилагането и запазването в сила на антидъмпинговите мерки. Неспазването на тези изисквания излага приетите мерки на риск от оспорване в рамките на механизма за уреждане на спорове на СТО[10].

32. За да транспонира тези международни задължения в правния ред на Съюза, на основание член 207, параграф 2 ДФЕС европейският законодател приема основния регламент в областта на търговската защита. Този текст определя условията, при които Комисията е оправомощена да се намесва срещу нелоялни търговски практики от страна на износители, установени в трети държави, когато тези практики причиняват вреди на европейската промишленост. В този контекст Комисията изпълнява функциите на разследващ орган и на орган за вземане на решения, както следва от член 6 и член 9, параграф 4 от основния регламент. В съответствие с основния принцип на правовата държава обаче всяко решение, което поражда правни последици, подлежи на ефективен съдебен контрол. На това основание актовете на Комисията в областта на антидъмпинговите мерки могат да бъдат предмет на жалба за отмяна пред Общия съд с възможност за контрол от страна на Съда в случай на обжалване. Настоящото дело илюстрира упражняването на този контрол за законосъобразност, който има за цел да гарантира съответствието на актовете на Комисията с правилата на Съюза, както и с международните задължения, произтичащи от Антидъмпинговото споразумение[11].

33. Четвъртото основание, изтъкнато по дело C-498/24 P, и шестото основание, изтъкнато по дело C-499/24 P, са *идентични*, доколкото целят да поставят под въпрос основно тълкуването на разпоредба, а именно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, както и прилагането ѝ от Комисията при определянето на дъмпинговия марж. В този контекст Общият съд е упрекнат, че е възприел правната позиция на Комисията относно тълкуването на тази разпоредба, като същевременно не е взето предвид значението на договорите за хеджиране в рамките на международните търговски сделки.

[9] Вж. заключението на генерален адвокат Pikamäe по дело Комисия/Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13, т. 71).

[10] Вж. спор DS591 относно жалбата на Съюза във връзка с антидъмпингови мита, наложени от Колумбия за вноса на замразени картофи за пържене с произход от Германия, Белгия и Нидерландия. Делото е успешно за Съюза пред панел на СТО (октомври 2022 г.), а след това и в производството по обжалване (декември 2022 г.), като и двете инстанции стигат до извода, че Колумбия е нарушила редица разпоредби от Антидъмпинговото споразумение.

[11] По този начин Съюзът изпълнява и договорните си задължения, тъй като съгласно член 13 от Антидъмпинговото споразумение и член X:3, буква б) от споразумението ГАТТ е длъжен да поддържа съдилища или съдебни, арбитражни или административни производства, за да гарантира съдебен контрол върху приетите антидъмпингови мерки.

34. Като се има предвид, че доводите на жалбоподателите се отнасят само до отделни аспекти на разглежданата правна уредба, без да е възможно да се установи ясно какви са намеренията им зад тези доводи, за по-голяма яснота ще започна с *представяне на тази правна уредба*, за да се разбере по-добре залогът в настоящите дела. За целта ще обясня по-специално как се извършва на практика изчисляването на дъмпинговия марж[12] и как трябва да се постъпва в контекста на валутни транзакции[13]. Освен това ще обясня функцията на договорите за хеджиране, които посочват жалбоподателите, както и дали при изчисленията Комисията е длъжна да вземе предвид такива споразумения, сключени между частноправни субекти[14]. Тези предварителни пояснения дават възможност да се прецени по-добре основателни ли са доводите на страните. Именно в последната част от заключението общото основание за обжалване ще бъде задълбочено разгледано[15].

2. Правилата за установяване на дъмпинговия марж

35. Съгласно член 1, параграф 2 от основния регламент даден продукт трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за Съюза е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа. Следователно дъмпингът се определя чрез сравняване на две стойности: първа стойност, която съответства на цената на продукта на вътрешния пазар на посочената трета държава, се нарича „нормална стойност“; втората стойност е „експортната цена“ на разглеждания продукт за Европейския съюз. Полученият резултат представлява „дъмпинговият марж“, определен в член 2, параграф 12 от основния регламент като „величината, с която нормалната стойност превишава експортната цена“.

36. Както отбелязва Съдът в практиката си[16], определянето на нормалната стойност на продукт е един от съществените етапи, необходими, за да се установи наличието на евентуален дъмпинг. В това отношение член 2, параграф 1, първа алинея от основния регламент предвижда, че нормалната стойност се основава обикновено на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страната на износа при обичайни търговски условия. Що се отнася до експортната цена, от член 2, параграф 8 от основния регламент следва, че тя съответства на действително платената или подлежаща на плащане цена за продукта, продаван за износ за Съюза. В случая става въпрос за цената на продукта на границата на Съюза, т.е. преди въвеждането му на пазара на Съюза, а не на цената, платена при предлагането му на пазара в рамките на Съюза.

37. След като тези две стойности бъдат определени, следва да се извърши сравняване, което трябва да се извършва „обективно“ и на „едно и също ниво на търговия“ в съответствие с изискванията на член 2, параграф 10 от основния регламент. За да се стигне до това сравнение, се правят корекции. Ако някоя от страните поиска такива корекции, тя трябва да докаже, че искането ѝ е обосновано[17]. На практика Комисията сравнява цените — т.е. нормалната стойност и експортната цена — на етапа „франко завода“, като приспада разходите, свързани с продажбата на продукта.

[12] Вж. точка 35 и сл. от настоящото заключение.

[13] Вж. точка 39 и сл. от настоящото заключение.

[14] Вж. точка 49 и сл. от настоящото заключение.

[15] Вж. точка 62 и сл. от настоящото заключение.

[16] Вж. решение от 1 октомври 2014 г., Съвет/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, т. 20).

[17] Вж. решение от 16 февруари 2012 г., Съвет и Комисия/Interpipe Niko Tube и Interpipe NTRP (C-191/09 P и C-200/09 P, EU:C:2012:78, т. 58).

38. Съгласно член 2, параграф 11 от основния регламент дъмпинговият марж се изчислява по т.нар. „симетричен“ метод, който се състои в сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглените цени по всички сделки за износ за Съюза или посредством т.нар. „асиметричен“ метод, изразяващ се в сравнение на среднопретеглената нормална стойност с цените на всички индивидуални сделки за износ в Съюза. Независимо от възприетия метод, той трябва да позволява да се отрази точно действителният размер на установения дъмпинг. На практика точното изчисляване на дъмпинговия марж е от особено значение, тъй като евентуално наложеното антидъмпингово мито не може да надвишава този дъмпингов марж [18].

3. Практическите трудности, свързани с изчисляването на дъмпинговия марж, по-специално що се отнася до отчитането на различните валути

39. Точното изчисляване на дъмпинговия марж на практика често създава трудности. Налага се особена строгост по-специално поради предвиденото в член 2, параграф 10 от основния регламент изискване сравнението между експортната цена и нормалната стойност да бъде „обективно“. Тази разпоредба на правото на Съюза не дава определение на понятието „обективно сравнение“. Съответстващото понятие, предвидено в член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, на което се основава член 2, параграф 10 от основния регламент, обаче е тълкувано на равнището на СТО в смисъл, че сравнението трябва да бъде „безпристрастно и обективно“ [19]. Задължението да се осигури „обективно сравнение“ се разбира като обхващащо всички разпоредби на член 2 от Антидъмпинговото споразумение [20].

40. В интерес на тълкуване в съответствие с правото на СТО [21], същите принципи следва да се прилагат и по отношение на разпоредбите на член 2 от основния регламент. Подобен подход е обоснован по-специално от изричната воля на законодателя на Съюза точно да възпроизведе разпоредбите от правото на СТО в областта на антидъмпинговите мерки в правото на Съюза [22].

41. Подходящо сравнение между експортната цена и прилаганата цена за потребление на вътрешния пазар на страната на износ логически изисква тези две стойности да бъдат изразени *в една валута* — условие, което на практика невинаги се изпълнява в контекста на международния обмен [23]. От това следва, че е необходимо да се направи конвертиране на една от цените в референтната валута на другия пазар — операция, която въпреки привидната си неутралност поставя редица предизвикателства от методологическо и правно естество, които следва да бъдат изложени по-долу.

42. Специфични трудности при изчисляване на дъмпинговия марж възникват по-специално когато се използват различни валути, доколкото колебанията в обменните курсове могат да доведат до изкривяване на реалната стойност на съответните стоки и

[18] *Hahn*, M. EUV/AEUV — Kommentar (Calliess/Ruffert), 6e ed., Munich 2022, член 207 ДФЕС, т. 141.

[19] Вж. доклада на Апелативния орган на СТО по спор DS442, „Европейски съюз — Антидъмпингови мерки върху вноса на някои мастни алкохоли от Индонезия“, точка 5.21. Според текста на английски език сравнението трябва да бъде „unbiased, objective, and even-handed“, докато в текста на испански език се използва изразът „imparcial, objetiva y equilibrada“.

[20] Вж. доклада на Апелативния орган на СТО по спор DS141, „Европейски общности — Антидъмпингови мита върху вноса на памучно спално бельо от Индия“, точка 59.

[21] Вж. решение от 20 януари 2022 г., Комисия/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, т. 31 и 32).

[22] *Anders*, H. EU Dumping Determinations and WTO Law. — Alphen aan den Rijn, 2009, p. 234.

[23] *Palmetter*, N. D. Exchange Rates and Antidumping Determinations. — Journal of World Trade, vol. 22, no 2, 1988, p. 73.

следователно да доведе до промяна в обхвата на дъмпинговия марж [24]. Всъщност курсът на конвертиране на приложимите валути може да варира в зависимост от датата, възприета за определяне на цените. Освен ако конвертирането не се извършва по подходящ обменен курс, сравнението на цените от разследващия орган може да доведе до погрешна оценка на дъмпинговия марж в нарушение на изискването за „обективно сравнение“ [25]. Следователно при тези обстоятелства е наложително да се разполага с единни критерии, които позволяват на компетентния орган да отстрани при изчисляването изкривяванията, произтичащи от колебанията на обменните курсове.

43. Член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, който е предмет на настоящите производства, съдържа специални разпоредби относно конвертирането в друга валута, за да се направи сравнението между експортната цена и нормалната стойност. По принцип експортните цени не са изразени в националната валута на страната износител, а по-скоро в една от най-често обменяните на международно равнище валути. Следователно конвертирането в друга валута се „изисква“ съгласно първото изречение от тази разпоредба, когато нормалната стойност е изразена в местната валута на износителите, която е различна от използваната за експортните продажби. Обратно, би било в противоречие с тази разпоредба да се извършва конвертиране в друга валута, когато цените, които трябва да се сравнят, вече са в една и съща валута [26]. На практика, за да се определи дали се изисква конвертиране на валути, разследващите органи трябва да проверят дали продажбите се осъществяват в една валута.

44. Член 2, параграф 10, буква й), първо изречение от основния регламент предвижда, че *като общо правило* конвертирането на валути трябва да се основава на „валутния курс на датата на продажбата“. Във второто изречение се пояснява, че „[о]бикновено за дата на продажба се приема датата на фактуриране, но може да се приеме и датата на договора, поръчката или потвърждението на поръчката, ако те по-адекватно отразяват съществените условия, при които е извършена продажбата“ [27]. При всички положения е важно да се определи дата с най-добри гаранции за идентифициране на съществените условия на продажба. Доказателствата подлежат на представяне във всеки конкретен случай от Комисията или от засегнатата страна. Рамковите договори или обикновените изразени намерения по принцип не отговарят на тези критерии [28]. Чрез *дерогация* от това общо правило „валутният курс „форуърд“ следва да се използва, ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдните пазари е пряко свързана с въпросната сделка по износа. По-нататък в настоящото заключение ще разгледам подробно този последен вариант.

45. С установяването на правило относно подходящия момент за определяне на обменния курс („датата на продажба“) Антидъмпинговото споразумение и основният регламент съвсем естествено изхождат от принципа, че конвертирането може да се извърши само въз основа на *обменни курсове*. По този начин всеки друг метод на конвертиране изрично се отхвърля. По-специално абстрактните стойности, подобно на паритетите на покупателната способност на потребителите, изчислени по-специално от Организацията за икономическо

[24] Вж. решение от 7 май 1987 г., Nachi Fujikoshi/Съвет (255/84, EU:C:1987:203, т. 52).

[25] *Kim*, J. B. Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement. — Journal of World Trade, vol. 34. nº 4, 2000, p. 125.

[26] Вж. доклад на специалната група на СТО по спор DS179, „Съединени щати — Антидъмпингови мерки относно ламарини от неръждаема стомана на руло и листове и ленти от неръждаема стомана от Корея“, точки 6.13, 6.41.

[27] За разлика от Антидъмпинговото споразумение основният регламент отдава предпочитание на датата на фактуриране като референтна дата за „датата на продажба“, а не на датата на договора, поръчката или потвърждението на поръчката (вж. бележка под линия 8 на член 2.4.1 от Антидъмпинговото споразумение).

[28] *Bungenberg*, M., *Reinhold*, P. EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht, Munich 2024, AD-GVO 2016, член 2, точка 346.

сътрудничество и развитие (ОИСР) и Организацията на обединените нации (ООН), не могат да се считат за определящи. По същия начин действителното въздействие на дъмпинговия внос върху промишлеността на Съюза се определя *в съответствие с официалните обменни курсове*, на които се основават международните търговски операции.

46. Нито Антидъмпинговото споразумение, нито основният регламент уточняват източника, от който трябва да се получават обменните курсове. На практика се използват обменните курсове, публикувани от Европейската централна банка. Когато тя не предоставя обменен курс за дадена валута, обикновено се прилагат обменните курсове, определени от Международния валутен фонд. Комисията използва *средните месечни обменни курсове*, освен в случай на значителна девалвация, като в този случай може да се основава на ежедневните обменни курсове. Поради това е без значение дали производителят износител използва за вътрешни цели различни курсове в счетоводните си системи, независимо от факта, че от практически съображения Комисията често се основава на обичайно прилаганото от предприятието конвертиране за събирането и проверката на данните в рамките на множество процедури по разследване [29].

47. Извън общите правила по член 2.4.1 от Антидъмпинговото споразумение, които се съдържат и в правния ред на Съюза в член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, разследващите органи разполагат с дискреционни правомощия по отношение на други аспекти, свързани с конвертирането на валутите. Например тези органи обикновено конвертират валутата на износа *в националната валута на страната на износа*. Те обаче може да изберат конвертиране на валутата на местните продажби във валутата, използвана за експортните продажби [30]. По правило експортната цена се конвертира в местната валута на страната на износа въз основа на средния валутен курс през разследвания период [31].

48. Накрая, важно е да се отбележи, че като се отклонява от разпоредбите на Антидъмпинговото споразумение, законодателят на Съюза включва правилата относно конвертирането на валути в законова разпоредба, с която на икономическите оператори се предоставя *право да поискат корекция на стойностите*, свързани с фактори, за които е установено, че имат отражение върху цените и следователно върху тяхната сравнимост. Това е от особено значение, тъй като позволява на предприятията да участват активно пред Комисията в корекциите и поправките, направени при изчисляването на дъмпинговия марж.

4. По значението на споразуменията за хеджиране в международната търговия

49. За да се предпазят от финансовите рискове, свързани с колебанията на обменните курсове или с колебанията в цените на суровините, икономическите оператори често използват договори за хеджиране или включват клаузи за конвертиране в договорите си. Инструментите за валутно хеджиране фиксират обменния курс, приложим за бъдеща операция. Такъв механизъм позволява — например, ако еврото се обезценява, след като износителят е определил цените си в евро — хеджирането на валута да му гарантира въпреки това, че ще получи предвидима сума в своята национална валута.

[29] *Bungenberg*, M., *Reinhold*, P. EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht, Munich 2024, AD-GVO 2016, член 2, точка 345.

[30] *De Baere*, P., *du Parc*, C., *Van Damme*, I. The WTO Anti-Dumping-Agreement — A Detailed Commentary, Cambridge 2021, p. 123.

[31] *Van Bael* & *Bellis* EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments, Alphen aan den Rijn 2011, p. 123. Вж. също така решение от 7 май 1987 г., Nachi Fujikoshi/Съвет (255/84, EU:C:1987:203, т. 52).

50. Тези договори за хеджиране представляват споразумения, сключени между частноправни субекти с предмет *вътрешно управление на риска*, и по принцип нямат никакво правно действие върху метода за изчисляване на дъмпинговия марж, прилаган от разследващия орган. По-специално тези договори не оказват никакво влияние върху политиката на Комисията в областта на обменните курсове. Тези договори също така не могат да освободят от отговорност във връзка с антидъмпинговите мита. В този контекст следва да се отбележи, че в миналото Комисията систематично е отказвала да приеме обменен курс, различен от официалния спот валутен курс, изключвайки по този начин всякакво отчитане на форуърдни договори или операции по хеджиране [32].

51. Причините, които по принцип обосновават отказа за предоставяне на какъвто и да било правен обхват на такива споразумения за хеджиране, са очевидни и следват от изложените по-горе съображения относно изчисляването на дъмпинговия марж. На първо място, следва да се отбележи, че в основния регламент изобщо не се споменават такива договори в рамките на общото правило по член 2, параграф 10, буква й).

52. На второ място, следва да се отбележи, че единствено възприетият от Комисията метод, основан на използването на официалните обменни курсове, е в състояние да гарантира необходимата степен на *неутралност* при конвертирането на нормалната цена и на експортната цена, доколкото е защитен от всякакво влияние от страна на трети лица, които могат да преследват собствени финансови интереси [33].

53. Освен това този метод напълно отговаря на изискванията за *прозрачност* на административното производство, тъй като позволява на засегнатите страни — предприятия и трети държави — да разберат начина, по който Комисията упражнява правомощията си, и да проверят съответствието им с правилата на многостранната търговска система.

54. От друга страна, поради *последователността* си, както и поради факта, че в решенията си — в случая в съображение 98 от спорния регламент [34] — Комисията редовно мотивира запазването на тази практика, тя предоставя на съдилищата на Съюза възможност да упражняват ефективен съдебен контрол.

[32] *Van Bael* & *Bellis* EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments, Alphen aan den Rijn 2011, p. 123. Както следва от съображение 17 от Регламент (ЕИО) № 1696/88 на Комисията от 14 юни 1988 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на синтетични текстилни полиестерни влакна с произход от Съединените американски щати, Мексико, Румъния, Тайван, Турция и Югославия (ОВ L 151, 1988 г., стр. 47), „[…] Комисията не приема корекция по отношение на хеджиране на обменните курсове („hedging of exchange rates“), като се позовава на факта, че такава корекция не е предвидена в [правната уредба относно защитата срещу дъмпинг]. Във всеки случай Комисията приема, че контрагентът по валутна сделка е финансова техника, която не зависи от същинската търговска сделка. Впрочем корекция на това основание се изисква само в случаите, когато е благоприятна за износителя“ [неофициален превод].

[33] *Van Bael* & *Bellis*, EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments, Alphen aan den Rijn 2011, p. 123, се позовават на Регламент (ЕИО) № 738/92 на Съвета от 23 март 1992 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на памучни прежди с произход от Бразилия и Турция (ОВ L 82, 1992 г., стр. 1). Както следва от съображение 28 от този регламент, „[о]пределянето на обменния курс на валутата на трета страна от компетентните органи е решение, което не подлежи на преценка от страна на институциите [на Съюза] в рамките на антидъмпингова процедура. Поради това установената практика на Комисията, потвърдена от практиката на Съда, е да използва официалния обменен курс, прилаган при международните търговски сделки. Коригирането на този обменен курс за целите на установяването на дъмпинг би било неуместно и би било в противоречие с *принципа на неутралност*, наблюдавана по отношение на валутните аспекти при антидъмпинговите преписки“ [неофициален превод] (курсивът е мой).

[34] Съображение 98 от спорния регламент гласи: „Комисията отбеляза, че член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент е приложим в ситуации, при които е необходимо конвертиране на валути с цел сравнение между нормалната стойност и експортната цена. *Постоянна практика е такова сравнение да се прави във валутата на съответната държава*. Следователно в настоящия случай Комисията е използвала турска лира като валута за сравнение“ (курсивът е мой).

55. Ако обаче Комисията трябваше да издигне единствените споразумения, сключени между частноправни субекти, в определящ критерий за операцията по конвертиране на валути в рамките на изчисляването на дъмпинговия марж, би възникнал сериозен риск административната ѝ практика да еволюира към казуистичен подход, характеризиращ се с непредвидимост, несъвместима с изискванията за *правна сигурност*.

56. Подобно развитие би накърнило стабилността на търговските отношения на Съюза с трети държави. То също така можело да опорочи *доверието* в Комисията като институция, като погрешно оставя впечатлението, че приложимият метод за конвертиране би могъл да бъде подложен на произвол или на влиянието от частни интереси.

57. Също така не може да се изключи възможността чрез договорното определяне на абстрактни или самостоятелни обменни курсове от частни оператори трети държави да бъдат подтикнати да упражняват неправомерно влияние върху административната практика на Комисията [35], което би могло да застраши *суверенитета* на Съюза в областта на общата търговска политика. За да се предотвратят такива рискове, е важно да се запази постоянната практика на Комисията, която впрочем е изрично потвърдена в практиката на Съда [36].

58. Независимо от гореизложеното договорите за хеджиране все пак трябва да бъдат взети предвид като изключение, предвидено в член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент относно форуърдните сделки. Както следва от тази разпоредба, „валутният курс „форуърд“ се използва, при условие че продажбата на валута при форуърдни сделки е пряко свързана със сделката по износа. С други думи, договорът за хеджиране трябва да има пряка връзка с действително фактурираната цена при сделката по износа, която е предмет на разследването.

59. В интерес на терминологична яснота следва да се припомни, че „хеджиране“ означава финансов инструмент, предназначен да намали или неутрализира финансовия риск, на който е изложено дадено предприятие. В това отношение форуърдният договор за продажба на валута действа като твърд ангажимент, поет към датата на сключването му, да се прехвърли определена сума валута по предварително фиксиран обменен курс, при това на договорен падеж, като по този начин позволява да се обезпечи резултатът от валутната операция независимо от последващите колебания на пазара.

60. Освен това инструментът по хеджиране не трябва да бъде от общ или спекулативен характер, а трябва да бъде свързан с конкретни сделки или продажби по време на разследвания период. Износителят трябва да докаже активно и документирано, че договорът за хеджиране оказва влияние върху експортната цена по такъв начин, че корекцията да се окаже оправдана. Ако тези условия не са налице, се прилага общото правило, като за основа се използва официалният обменен курс, който е в сила към датата на продажбата.

[35] Вж. Регламент за изпълнение (ЕС) 2025/670 на Комисията от 4 април 2025 година за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Египет, Япония и Виетнам (ОВ L 670, 2025 г., стр. 1), от който в съображения 19 и 20 следва, че египетските органи и производителят износител са се опитали да убедят Комисията да използва курса на паралелния пазар (вместо официалния обменен курс), за да изчисли нормалната стойност и дъмпинговия марж. Първоначално Комисията възразява срещу това искане, като се позовава на постоянната си практика да използва официалните обменни курсове в случаите, когато има твърдения за използване на паралелни обменни курсове.

[36] Вж. решение от 7 май 1987 г., Nachi Fujikoshi/Съвет (255/84, EU:C:1987:203, т. 51—54).

61. Именно в светлината на изложените по-горе съображения в по-нататъшния анализ следва да се разгледат четвъртото основание по дело C-498/24 P, както и шестото основание, повдигнато по дело C-499/24 P. Тези основания, почиващи основно на идентични доводи, трябва да бъдат разгледани заедно в настоящия анализ. Най-напред обаче следва да се припомнят мотивите на обжалваните съдебни решения, както и доводите, които страните са изтъкнали срещу тях в рамките на производството по обжалване.

Б. Анализ на основанията за обжалване

1. Мотивите на Общия съд в обжалваните съдебни решения

62. Както бе посочено по-горе [37], в обжалваните съдебни решения Общият съд отхвърля подадените от жалбоподателите жалби за отмяна, изведени по-специално от нарушение на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент [38].

63. Общият съд по-специално припомня, че договорите за хеджиране, на които се позовават жалбоподателите в подкрепа на искането си за корекция на основание на горепосочената разпоредба, се отнасят до експортните продажби, деноминирани в евро, и че рискът от конвертиране е покрит във всички тези договори срещу щатския долар. Като се има предвид обаче, че Комисията е трябвало да осигури обективно сравнение между нормалната стойност, изразена в турски лири, и експортната цена, тя е преобразувала директно в турски лири всички експортни сделки, деноминирани в евро, тъй като не е необходимо междинно конвертиране в щатски долари, за да се гарантира обективното сравнение [39].

64. Общият съд отбелязва също, че обменният курс на еврото в щатски долари, предвиден в договорите за хеджиране, на които се позовават жалбоподателите, за да поискат корекция на основание член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, е посочен за хеджирането в щатски долари, но няма нищо общо с конвертирането, което Комисията трябва да извърши, за да гарантира обективно сравнение между нормалната стойност и експортната цена [40]. Следователно посочените от жалбоподателите договори за хеджиране са ирелевантни за целите на това конвертиране, както е посочено в съображение 98 от спорния регламент.

65. Поради това доводът, изложен от жалбоподателите в хода на първоинстанционното производство, че Комисията е трябвало да използва обменния курс, предвиден в договорите за хеджиране, е отхвърлен като необоснован [41]. Следователно, като се има предвид ирелевантността на договорите за хеджиране, на които жалбоподателите се позовават в подкрепа на искането си за корекция на основание член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, Общият съд отхвърля и останалите твърдения на

[37] Вж. точки 17 и 26 от настоящото заключение.

[38] Вж. точки 81—87 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и точки 195—208 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[39] Вж. точка 82 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и точка 196 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[40] Вж. точка 85 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и точка 199 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[41] Вж. точка 86 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и точка 200 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

жалбоподателите относно твърдяно нарушение на принципа на добра администрация, изтъкнато въз основа на твърдяно нарушение на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент [42].

2. Становищата на страните

а) Доводите на жалбоподателите в производството по обжалване

66. Жалбоподателите твърдят, че като се има предвид, че член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент поставя ударението по-скоро върху датата на продажбата, отколкото върху валутата и обменния курс, както констатира Общият съд в обжалваните съдебни решения [43], това трябвало да бъде релевантният елемент, който Комисията следва да вземе предвид, тъй като обменните курсове били „взаимосвързани“. Според жалбоподателите това означавало, че релевантната за експортната цена валута трябва да се конвертира, като се използва конвертиране в щатски долари. Подобен подход намирал потвърждение в едно от обжалваните съдебни решения [44].

67. Жалбоподателите добавят, че ако се възприеме тълкуването на Общия съд, според което операциите по хеджиране могат да се вземат предвид само когато сделката се отнася до валутата на фактурата и използваната от Комисията валута за конвертиране, щяло да бъде твърде лесно да се избегне задължението по член 2, параграф 10, буква й), първо изречение от основния регламент. Освен това те оспорват допълнителните изводи на Общия съд в обжалваните съдебни решения [45].

б) Доводите на Комисията

68. Комисията отбелязва, че жалбоподателите оспорват само изложения в обжалваните съдебни решения довод относно концептуалното различие между обменния курс на евро в щатски долари, посочен в договорите за хеджиране, и прилагания от Комисията за сравнение на нормалната стойност и експортната цена [46]. Те не оспорват съображенията, че договорите имат за цел да покриват риска от конвертиране в щатски долари, което прави ирелевантно позоваването на щатския долар за направеното от Комисията конвертиране. Поради това Комисията счита, че основанието за обжалване е неотносимо.

69. Комисията припомня, че съгласно член 2, параграф 10 от основния регламент тя разполага с широко право на преценка за извършване на конвертиране на валути с цел сравняване на сложни икономически стойности. Жалбоподателите е трябвало да докажат, че конвертирането във валутата на страната на износа представлява явна грешка, което те

[42] Вж. точки 88—93 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и точки 201—208 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[43] Жалбоподателите се позовават съответно на точка 84 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и на точка 198 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[44] Жалбоподателите се позовават на точки 20—24 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P.

[45] Жалбоподателите се позовават съответно на точки 91—94 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и на точки 204—208 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[46] Комисията се позовава на точка 82 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и на точка 199 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

не са направили, а само се позовават на нарушение на разпоредбите на този регламент. В обжалваните съдебни решения се потвърждава, че доводите им не са достатъчни, за да поставят под въпрос използвания метод на конвертиране.

70. Комисията припомня, че сравнението изисква конвертиране на валутите, за да се гарантира обективността между нормалната стойност и експортната цена. Обичайна практика е да се сравнява във валутата на страната на износа — в случая турска лира. Позоваването на щатските долари в договорите за хеджиране има за цел единствено да покрие риска от конвертиране и следователно не е релевантно за гарантиране на обективното сравнение, още повече че експортната цена е деноминирана в евро. Доводите на жалбоподателите относно „датата на продажба“ и „взаимосвързаността на обменните курсове“ не променят този анализ, а цитираната съдебна практика всъщност потвърждава възприетия от Комисията метод на конвертиране.

3. Становище

а) Общи бележки

71. Като начало следва да се припомни, че от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че обжалването се ограничава само до правни въпроси. Ето защо единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти и представените пред него доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаване на доказателствата, преценката на тези факти и доказателства не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване [47].

72. От практиката на Съда обаче следва, че ако жалбоподател оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, разгледаните в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако жалбоподателят не може по такъв начин да основе жалбата си на вече изложени пред Общия съд основания и доводи, посоченото производство отчасти би се обезсмислило [48].

73. Тези общи бележки се налагат, доколкото жалбоподателите упрекват както Комисията, така и Общия съд, че по същество са допуснали едни и същи грешки при тълкуването и прилагането на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент. Грешките при прилагане на правото се състояли, от една страна, в отказа на Комисията да уважи исканията за корекция, направени от жалбоподателите на основание на тази разпоредба, а от друга страна, във факта, че Общият съд е възприел тази позиция. По-конкретно жалбоподателите упрекват Комисията и Общия съд, че не са признали никакъв правен обхват на договорите за хеджиране, които са сключили за целите на валутното конвертиране. Според жалбоподателите това конвертиране е трябвало да се извърши посредством щатския долар, а не пряко от евро към турска лира.

[47] Вж. решение от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП (C-552/09 P, EU:C:2011:177, т. 73).

[48] Решение от 19 юли 2012 г., Съвет/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, т. 61).

б) Преценка на мотивите на обжалваните съдебни решения

74. Най-напред следва да се констатира, че нито една от страните в производството не оспорва приложимостта на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент към фактите по делото. Въпросните сделки се отнасят до обмяната на стоки, фактурирани в различни валути — а именно в евро и в щатски долари — произведени в Турция и предназначени за износ в Европейския съюз. В този контекст Комисията е била длъжна да извърши валутно конвертиране в съответствие с тази разпоредба в контекста на сравнението на цените. Спорът между Комисията и жалбоподателите, предмет на първоинстанционните производства, се ограничава само до въпроса за *условията и реда за това конвертиране*.

75. Макар жалбоподателите да възнамеряват да поддържат, че *датата на продажба е определящият критерий за фиксирането на приложимия обменен курс*, това твърдение не може да бъде оспорено. Предвид колебанията, присъщи на валутните пазари, се налага определяне на точен момент като референтна точка за конвертиране. Възприемайки датата на продажба, в рамките на многостранната система на международната търговия е взето правнообвързващо решение, като за определяне на тази дата могат да се използват различни обективни елементи, а именно датата на фактуриране, датата на договора, на поръчката или на потвърждението на поръчката. Обърнах внимание на този аспект в предварителните бележки [49]. При това положение нищо в обжалваните съдебни решения не позволява да се приеме, че Общият съд е застъпил противоположната теза. Следователно не може да се приеме, че е допусната грешка при прилагане на правото.

76. За разлика от това, ако жалбоподателите поддържат, че при липсата на точни правила в правото на Съюза относно *валутата, която да се приложи за конвертирането*, единствено търговските партньори могат да определят тази валута в договорите си за хеджиране, подобно тълкуване трябва да се отхвърли. То пренебрегва факта, от една страна, че въпросните стоки са изнесени в Европейския съюз, поради което еврото представлява приложимата референтна валута, и от друга страна, че член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент предоставя на Комисията *право на преценка* при липсата на разпоредба в обратния смисъл. Безспорно е, че Комисията основава изчисленията си на обменния курс на валутата на страната на износа — в случая турска лира [50]. Този избор на конвертиране във валутата на съответната държава не е нито случаен, нито произволен. Комисията не е извършила валутно конвертиране без никаква връзка с въпросните сделки за износ, а жалбоподателите впрочем не твърдят обратното [51].

77. В случая единствената цел на сключените от жалбоподателите договори за хеджиране е била да неутрализират потенциалните рискове от обмяна на валута, свързани с конвертирането евро—щатски долар. Комисията обаче е извършила пряко конвертиране от евро в турска лира, без да премине през междинно конвертиране към щатски долар. Следователно Общият съд правилно е приел, че не е налице нито правно основание, нито фактическо обстоятелство, което да обосновава вземането предвид на валути, различни от евро и турска лира, нито прилагането на междинно конвертиране в щатски долари. Тъй

[49] Вж. точка 44 от настоящото заключение.

[50] Вж. точка 47 от настоящото заключение.

[51] Дори да се предположи, че жалбоподателите смятат да поддържат, че Комисията би могла по свое усмотрение да конвертира сделките в евро във всяка друга валута, например в датски крони, за да не трябва да се вземат предвид операциите по хеджиране между евро и турска лира, те не твърдят, нито доказват, че изборът на конвертиране към валутата на страната на износа е направен с цел да се избегне вземането предвид на договорите им за хеджиране.

като всички експортни цени, подлежащи на обмяна, са деноминирани в евро [52], както следва от съображение 98 от спорния регламент, без никакво видимо позоваване на щатския долар и предвид предназначението на стоките, член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент не изисква междинно конвертиране в щатски долари.

78. Този извод не се опровергава от довода на жалбоподателите, че Комисията е преминала през междинно конвертиране в евро, а не е конвертирала директно щатски долари в турски лири. Както припомня Общият съд в точки 20—24 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P, жалбоподателите са фактурирали някои продажби на вътрешния пазар и са декларирали производствените си разходи в щатски долари. В този контекст Комисията избира да извърши конвертиране чрез евро, за да се гарантира обективно сравнение. Макар този метод да изглежда спорен — тъй като може да се постави под съмнение необходимостта или добавената стойност на такова междинно конвертиране от гледна точка на „взаимосвързаността“ на обменните курсове [53] — тази разлика е без значение за анализа. Всъщност никакво правно задължение не налага да се вземат предвид сделки в чуждестранна валута на форуърдните пазари във валута, различна от възприетата от Комисията за сравнението.

79. Договорите за хеджиране, сключени от жалбоподателите, не са релевантни за спорното валутно конвертиране. Следователно не е имало обективна причина те да бъдат взети предвид при изчисляването. Поради това в обжалваните съдебни решения Общият съд правилно е стигнал до извода, че предвиденото в договорите за хеджиране конвертиране евро—щатски долар е без значение за извършеното от Комисията конвертиране и може да бъде отхвърлено.

80. От гледна точка на Общия съд тази констатация е достатъчна, за да се отхвърли изтъкнатото от жалбоподателите основание. Според мен това не е грешка при прилагане на правото. Както правилно отбелязва Общият съд, Комисията не е била длъжна да вземе предвид обменния курс, определен в договорите за хеджиране, а е можела — както изрично се уточнява в съображение 98 от спорния регламент — да следва установената си административна практика и за сравнението между нормалната стойност и експортната цена да използва валутата на страната на износа, а именно турската лира.

в) Допълнителни забележки

81. Въпреки че мотивите на обжалваните съдебни решения вече са достатъчно точни и подробни, за да се отхвърли общото основание за обжалване, бих искал да добавя някои допълнителни бележки, за да изясня още повече правния контекст и да се даде възможност на Съда да разбере по-добре основните точки от въпросните дела.

82. Първо, от преписката не следва, че конвертиране в щатски долари би изменило съществено резултата от изчислението, още повече че жалбоподателите не са представили доказателства за вреди. Както се уточнява в съображение 99 от спорния регламент, те само твърдят, че конвертирането засяга сравнимостта на цените и дават теоретичен пример, че трябва да се използва обменният курс, предвиден в договорите за хеджиране. Както се посочва в съображение 100 от спорния регламент, този теоретичен пример не представлява

[52] Вж. точка 85 от обжалваното съдебно решение по дело C-499/24 P и точка 196 от обжалваното съдебно решение по дело C-498/24 P.

[53] Вж. точки 70 и 83 от настоящото заключение.

доказателство, тъй като не отразява нито действителните сделки на жалбоподателите, нито изчисляването на дъмпинговия марж. Тъй като жалбоподателите не са представили нито един убедителен довод, за да оспорят този извод, следва да се приеме анализът на Комисията.

83. Освен това доводът на жалбоподателите относно „взаимосвързаността“ на валутите в никакъв случай не доказва неблагоприятен ефект от конвертирането в турска лира; напротив, той цели да опровергае тази хипотеза. Ако такава взаимовръзка съществуваше, трябвало да се направи изводът, че конвертирането не е довело до неблагоприятни последици. Следователно Комисията правилно твърди, че жалбоподателите не са доказали, че явна грешка при упражняването на правото ѝ на преценка щяла да доведе до несправедливо сравнение между нормалната стойност и износната цена.

84. Второ, като констатира, че Комисията не е била длъжна да вземе предвид договорите за хеджиране, Общият съд в крайна сметка приема, че при определянето на дъмпинговия марж Комисията не е била длъжна да се отклони от установената си административна практика. Този правен довод следва да се приеме. Както бе посочено в настоящото заключение, запазването на тази административна практика е оправдано в областта на международните търговски отношения, тъй като тя гарантира неутралност, обективност, стабилност, независимост и прозрачност на административната дейност [54].

85. Тези цели от общ интерес имат предимство пред частните интереси на икономическите оператори. Договорите за хеджиране са частноправни споразумения, които се отнасят единствено до вътрешното управление на риска и по принцип не могат юридически да засегнат метода, използван от разследващия орган за изчисляване на дъмпинговия марж. Следователно Комисията не е била длъжна да адаптира изчисленията си към валутите или обменните курсове, избрани от страните.

86. Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика в областта на общата търговска политика, и най-вече в сферата на мерките за защита на търговията, институциите на Съюза разполагат с широко право на преценка поради техническата и икономическа сложност на анализите, на които те се основават [55]. Вземането предвид на валути или обменни курсове, избрани единствено за защита на частни финансови интереси, би поставило под въпрос тази свобода на преценка.

87. Трето, договорите за хеджиране трябвало да се вземат предвид само ако сделките отговаряли на условията по член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, който предвижда изключение за форуърдните сделки, пряко свързани с износа. Следва да се припомни, че тези изключения трябва да се тълкуват стриктно [56]. В случая Комисията е изразила съмнения относно спазването на тези условия. Поради липса на убедителни доказателства трябва да се приеме, че те не са били налице.

[54] Вж. точка 51 и сл. от настоящото заключение.

[55] Вж. решение от 7 април 2016 г., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava и др./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P и C-193/14 P, EU:C:2016:209, т. 34).

[56] Вж. решения от 29 септември 2011 г., Комисия/Ирландия (C-82/10, непубликувано, EU:C:2011:621, т. 44), от 19 септември 2013 г., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Съвет (C-15/12 P, EU:C:2013:572, т. 17), и от 10 февруари 2021 г., RFA International/Комисия, C-56/19 P, EU:C:2021:102, т. 54).

88. В това отношение Комисията отбелязва, че продажбите в щатски долари на чуждестранните пазари не са „пряко свързани“ със сделките по износа, както изисква член 2, параграф 10 от основния регламент. Освен това в съображение 101 от спорния регламент се уточнява, че някои операции по хеджиране могат да бъдат коригирани след продажбата, за да се вземе предвид развитието на финансовите перспективи и да се оптимизира рентабилността на предприятията, което жалбоподателите оспорват в първоинстанционното производство пред Общия съд. Общият съд обаче не е разгледал тези доводи, като е приел, че мотивите, изложени от Комисията в съображение 98 от спорния регламент, са достатъчни, за да обосноват отхвърлянето на искането за корекция съгласно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент. Ако обаче Съдът приеме, че тези мотиви не са достатъчни, за да се отхвърли основанието, изведено от нарушението на тази разпоредба, и реши да върне делото на Общия съд, последният следва да разгледа евентуалния спекулативен характер на тези операции.

89. В заключение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика упражняваният от юрисдикциите на Съюза контрол върху направените от Комисията преценки от икономическо естество, включително в областта на антидъмпинговите мита, се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали възприетите факти са установени точно, дали не е налице явна грешка в преценката и злоупотреба с власт[57]. Струва ми се обаче, че съображенията на Общия съд не могат да се приемат за опорочени от грешка при прилагане на правото дори с оглед на особено взискателен съдебен контрол.

90. Въз основа на изложеното в анализа ми считам, че четвъртото основание по дело C-498/24 P, както и шестото основание по дело C-499/24 P следва да се отхвърлят по същество.

V. Заключение

91. С оглед на всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да отхвърли четвъртото основание по дело C498/24 P (Çolakoğlu Metalurji и Çolakoğlu Dış Ticaret/Комисия), както и шестото основание по дело C-499/24 P (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları и др./Комисия).

[57] Вж. решение от 29 февруари 2024 г., Methanol Holdings (Trinidad)/Комисия (C-688/22 P, непубликувано, EU:C:2024:180, т. 34).